

8. “Searching for solutions” / „Търсене на решения”

Соня е на 13 години, от Гвинея. Дошла е в Испания преди две години и е започнала да се обучава. Още от първо ниво тя има много малко приятели, защото е срамежлива. Освен това се превръща в цел за шегите на другите, които я наричат „въгленче”, „боклук”. Лорена, лидерът на класа, е тази, която поставя начало на тормоза: тя ѝ се подиграва, шегува се с нея пред съучениците, заплашва я, дърпа и косата и причинява всякакви подобни жестокости, които ѝ хрумнат.

Изправена пред тези атаки Соня се опитва да стане незабележима, за да избегне повторение на насилието. Учителите нищо не забелязват, защото всичко се случва, когато тях ги няма: в почивките, в тоалетните, на излизане от учебния център. Преди два месеца на Соня ѝ идва твърде много и тя споделя с майка си. Майката отива да разговаря с класната ръководителка, която казва че е изненадана, защото нищо не е забелязала, но се ангажира да се вгледа по-внимателно в ситуацията и да алармира колегите си.

За съжаление тези мерки само влошават ситуацията, защото съучениците започват да я наричат и „издайничка”. От тогава Соня пропуска часове, когато знае, че ще се работи в групи, както например при физическо възпитание.

Въпреки че ѝ се налага да научи испански, оценките ѝ по принцип са добри, но тъй като през последната година тя спира да посещава часове, успехът ѝ се влошава. Майката отива отново в училището, за да разговаря с директора, който омаловажава ситуацията и я определя като „детски работи”.

Соня повече не ходи на училище и казва че иска да умре и че предпочита да е останала в Гвинея, където е била истински щастлива. Проблемът е отнесен до Образователната Делегация, където се взема решение Соня да бъде преместена в различно училище. В същото време Лорена продължава да тормози който ѝ хрумне.

Според съучениците свидетели не е било нужно да се прави нищо в защита на Соня. Всички са срещу нея и подкрепят Лорена, лидерката на класа, с която всеки иска да е приятел, за да бъде приет. Учителите не са направили нищо, защото не са знаели, че има проблем. Директорът казва, че нищо не е направено освен разгласяване и успокояване на ситуацията. Семейството смята, че учителите са си измили ръцете от цялата работа. Ако имат възможност биха поискали наказание за класния ръководител.